

u tunelu duše

tomislav marijan bilosnić

Praznikom tišina bombardira grad.

Što pridržava nebo
iz kojega se cijedi katran,
što pridržava taj ekran s pirovskim
elektrodama.

Oslobađam se riječi,
novčića kojeg ubacujem u automat,
dok iz školjke trešti rock
navire, navire,
s križnih strana.

I pitam se
kada će riječ ustrijeliti ubicu.

Praznikom stvari drobe naša srca
dok u očima počiva svijet
i par novčića kao njegov puls, —
smišljam riječ sjemenku,
svijet Sjemenku,

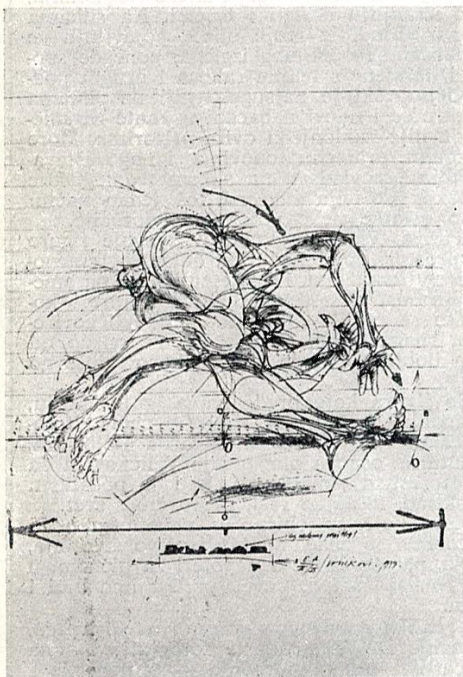
Nitko se praznikom ne sreće u gradu,
glasove umrlih čujem
daleko, na Glavnoj stanici.

KAD SE STVARNOST ZAPLIĆE

Spokoj-zid s portretima,
sa stomacima što odskakuju —
zakolutane zmije
udaraju u nježno mi lice,
po kudjelji misli udaraju,
preobražavaju je.
Trčim u finišu, u zanosu,
dok se pojave razlažu,
dok se stvarnost zapliće.
Pokretan sam cilj kojega su brige izrovale.
Uz mnogozvučje diže se stup zemlje
i izbacuje me
u grabljiv dim.

U TUNELU DUŠE

Gore sam iz pretka dalekog,
dolje za tren;
s katalogom bilja klonem i do tla,
gdje svjetlosti se mijenjaju,
dok građske sove uhuhukuju.
Pred oči spusti se nebo,
nebo je po svud, slični košari za pse;
čempresi uz ulicu —
kratke napomene smrti i tišine,
a nadomak
letjelica za polet spremna;
neka kažu da me nema kod kuće
kad vjetar zalupi vratima.
Ali, nadahnuće je vezano za zemlju,
darovnica sam vladara drveća;
lebdim kad osjećam, kad u struji sam,
kad me zapravo nema.

dve pesme

janoš siveri

VEČNO SAVRŠENO

Sve ostaje i ne menja se.

Jedino, kad je manjkavo, kao
da se pomera iz svog večno određenog
položaja.
Staklenobeli komadići.
Skalpel u mramornoj šupljini, ili
na dnu razuma.
Savršene

i nedeljive krljušti površine.
Koliko biva razumnije, toliko se i više
menja, raste!
Onda je najpotpunije, kad je manjkavo
i večno.

MOJE ZAGONETNOSTI

Staklo je moj elemenat: prozor,
ogledalo. Moje zagonetnosti.
Što je moj ambijent, stolica,
papir. I ne plavo
nebo, već crno.

»I gde je tu onda poezija
ako nije ni na bregu
ni u dolini.«

Molio sam biser, u sudu porculanskom.

— Šta ja znam, šta mi se dešava,
zbog čega spajam različita vremena,
kad tokom istorije ovako iščezava
sav biljni i životinjski svet oko mene.
— Čime ću se sada osvežavati i ishranjivati.

Zagonetnosti su moj ambijent,
a ne kamen
i glina. I ne plavo
nebo, već crno.

S mađarskog preveo:
Arpad VICKO

čitajte
POLJA

pretplatite
se na
POLJA

Časopis možete redovno dobijati ako uplatite 100 dinara (godišnja pretplata) ili 50 dinara (polugodišnja pretplata) na žiro račun 65700-601-11971, NISPRO »Dnevnik«, OOUR Redakcija Dnevnik, sa naznakom za POLJA. Nakon uplate molimo vas da obavestite redakciju časopisa o izvršenoj pretplati, na adresu: katolička porta 5/II, časopis POLJA, 21000 Novi Sad, poštanski fah 190.